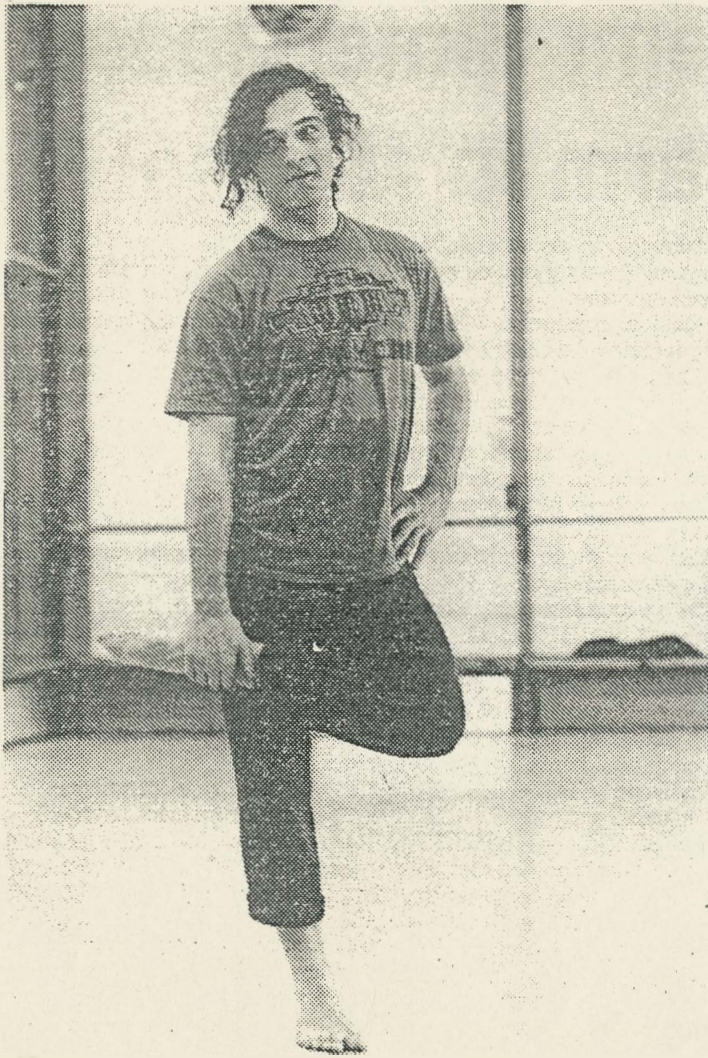

«Gloria and other works» in première in de Muntschouwburg

Mark Morris: speels als een jonge hond in de solo van zijn nieuwe "Gloria-programma".

Mark Morris in miniatuur

Van onze redacteur

Een flinke week na zijn debuut presenteerde Mark Morris, de nieuwe huischoreograaf van de Munt, dit weekend alweer een première. Opgewarmde kost eigenlijk, want "Gloria and other works" was al eerder te zien in Amerika toen de "Monnaie Dance Group/Mark Morris" nog gewoon "Mark Morris Dance Group" heette.

De kritieken op "L'Allegro, il Penseroso ed il Moderato" (dat nog steeds loopt in de Munt) liepen sterk uiteen. Haast iedereen was het er wel over eens dat Morris' debuut bij ons nogal braafjes overkwam. Morris tapt zowel uit het klassieke als het moderne vaatje, maar hij kan het het gloedvolle vuurwerk van Maurice Béjart niet doen vergeten, en je vindt bij hem ook geen spoor terug van de modieuze agressie van Anne Teresa De Keersmaeker, die dit seizoen ook al met de Munt scheepging.

Opvallend bij "L'Allegro" is vooral het aandeel dat Morris inruimt voor de muziek, door zijn choreografie heel respectvol bij de bewegingen ervan te laten aansluiten. Dat blijkt ook uit het "Gloria"-programma — geen groots uitgezette compositie dit keer, maar een collage van vier kortere stukken.

Vooraf in de solo "Ten suggestions" waarin Mark Morris zelf aantreedt, wordt de muzikale structuur secuur tot op de noot gevolgd. De frivole "Bagatellen" van de Rus Tjerepnine, zoals steeds live uitgevoerd, begeleiden tien grappige aanzetjes. Morris, in losse pyjama, dartelt speels als een jonge hond over de scène. Zijn nonchalante passen boeien nog het meest als hij de oubollige attributen die hier mogen figureren (stoel, slinger en hoepel), aan de kant laat.

De avond wordt ingezet met "Frisson", op muziek van Igor Stravinsky. Dit korte stukje start eerst ontgoochelend met een maffe acrobatie, maar de sobere, Oscar Schlemmerachtige poses die daarop volgen krijgen je snel in de greep. Net als bij de gesticuleerde spiegelingen en verschui-

vingen in "Sonata for clarinet and piano" (op de gelijknamige muziek van Francis Poulenc) wordt hier duidelijk dat Morris wel weg weet met ensemblewerk.

Als hij zich ten minste niet verliest in een pretentieuze chaos die, naar onze smaak, ook soms in "L'Allegro" op de zenuwen werkt. Ook "Gloria" zelf, de hoofdmoot van het programma, heeft daaronder te lijden. Het tienkoppige gezelschap gaat na een betekenisloos proloogje integraal de grond op voor een wel erg langdradige kruipscène, en raakt daarna totaal de pedalen kwijt in een vermoeiend over en weer hollen waarin Morris haast een karikatuur van zichzelf lijkt op te voeren.

Nee, dan zijn de eerste drie deeltjes uit het programma nog het meest verteerbaar. In vergelijking met "Gloria" zijn he. luchtig bijeengecomponeerde miniatuurtjes, waar Morris meer secuur bij is tewerk gegaan.

"Gloria" is nog te zien op 9, 15 en 21 december om 20 u. Reserveren: 02/218.12.11.

GVDS